

Золото

Олена Пчілка

Колись кохались ми обоє;
Все любе літечко нас двоє
Жили на хуторі глухім.
Пишало жито і пшениця,
Буяла всякая пашниця,
Привіллям надила своїм.

По ниві йшли ми, серцем чисті;
Він колоски зривав злотисті
А я віночок з них плела.
"Нащо нам золото? – він мовив.-
Ось бог нам злото приготував,
Щоб ти у рученьки взяла!"

Минули роки; знов ми двоє
По хуторі своїм обоє
Ходили в парі самотній.
Пишало жито, вся пашниця;
Під вітром стиглая пшениця
Клонила в хвилі золотій.

За ним помалу я ступала,
Раз по раз руку простягала –
Нарвать злотистих колосків.
Чималий став уже снопочок,
На стіну б гарний був віночок,
Та руку він мою одвів.

Лунав його суворий голос:
"Нащо збавляти добрий колос!
Се злото справжнє бог нам дав.
Купці ж дадуть за його гроші,
Прибутки будуть нам хороші!"
Снопочок з рук моїх упав...